

kommende havde ment, der ikke var Mandskab nok at faa, og den anden ud for den Hovedstation, hvorfra Bistationen skulde have været betjent. Det var meget vanskelige Forhold, hvorunder Strandingerne foregik, og hvorunder Fiskerne gik ud og reddede Mandskaberne. Og disse Folks Dygtighed blev da anerkendt ikke alene herhjemme i vort lille Land, men de fik ogsaa Belønninger fra Udlandet. Jeg tror, det var den samme Sommer, hvor Bistationen blev oprettet til selvstændig Station. Den ærede Minister siger, at der er 11 Bistationer, og naar vi saadan oprette den ene efter den anden til Hovedstation, ville de alle sammen komme. Ja, lad dem komme alle sammen! Det hele har jo kun en finansiel Betydning af omtrent 11,000 Kr. Vi ligge endnu ved dette Aarhundredes Begyndelse med en helt havneløs Kyst derovre, der er ikke gjort saa meget som, at man har bygget en Læmole, naar undtages et Forsøg derpaa ved Hirtshals. Der er ikke gjort det mindste for at støtte disse Folk, der, naar noget, der kan ligne et Fartøj i Nød, kommer tilsyne ude paa Havet, ikke lader kalde paa sig to Gange, men straks iler ud over de farlige Revler, der løbe langs Kysten. Skulde det være noget stort for Samfundet, om man krævede, at man i det mindste ved Redningsstationer gjorde Sagen noget mere betrygget for dem, der gaa ud og redde Menneskeliv? Jeg synes, der kunde være al Grund dertil, særlig naar det kan gøres for en saa billig Penge. I dette Tilfælde er det kun henved 1,000 Kr., det drejer sig om.

Hvad det andet Forslag angaar, syntes den ærede Minister at mene — men det er maaske en Misforstaaelse af mig — at Nielsens Andragende ikke har været i Landbrugsministeriet. Det har virkelig været der. Den ærede Minister mente, at det, der overhovedet kunde være Tale om at støtte den Mand med, var meget ubetydeligt. Det er vist ikke fuldt rigtigt. Det er vel saa, at Manden har for 22 Aar siden købt sit Hus for 200 Kr., men han brugte samtidig 300 Kr. til at forbedre Huset med, saa det staar ham virkelig i 500 Kr. Nu kan det maaske nok siges, at dette Hus er ikke 500 Kr. værd, naar det skal rives ned og flyttes. Ja, men paa en anden Plads vilde det være tilstrækkeligt for vedkommende Familie til at leve i maaske i mange Aar til Trods for, at et nyt Hus, som skal afgive Beboelse for denne Familie, ikke kan opføres for mindre end 800—1,000 Kr. Man kan ikke bedømme Værdien af et Hus

efter den Værdi, det faar, naar det skal flyttes. Kan Huset blive liggende, gør det samme Nytte som et Hus til en Værdi af 1,000 Kr. Jeg siger derfor, at skulle vi overhovedet støtte de Folk, der trues af Havet og derfor ere nødte til at flytte derfra, maa deres Huse ikke vurderes efter den Værdi, de faktisk have, naar de skulle rives ned, thi Værdien af Huset som Beboelse er ikke saa lidt større. Jeg vil derfor ønske, at den ærede Minister endnu en Gang vil tage den Sag op til velvillig Behandling. Det drejer sig ogsaa her om en Fisker, en fattig Mand, der har ernæret og opdraget en stor Børneflokk ved sit farlige Erhverv ude paa Havet. At han ikke har kunnet drive det saa vidt, at han selv kan flytte sit Hus eller skaffe de fornødne Penge dertil, er ganske naturligt. Vi staa ogsaa her over for en Sag af den Art, at Staten har anerkendt, at den har en Forpligtelse, nemlig den at hjælpe i Tilfælde, hvor Havet skærer bort af Grunden uden for Beboernes Huse. Jeg haaber, at den ærede Minister, naar han kommer til at optage denne Sag til fornyet Behandling — og det samme gælder om den foregaaende Sag — vil komme til det Resultat, at der virkelig er Grund til at træde hjælpende til.

Landbrugsministeren (Fris): Havde jeg været i det ærede Medlems Sted, er jeg forvisset om, at jeg havde udtalt mig lige saa varmt for Fiskerne i det hele og for Fiskerbefolkningen paa Vestkysten, som det ærede Medlem, men havde det ærede Medlem været i mit Sted, er jeg lige saa forvisset om, at han havde ment, at man maa dog tage med en lille Smule Varsomhed paa de Andragender, der fremkomme, og ikke se derpaa med de Brillen, hvorigennem man helst vil se paa dem. Vi ere jo imidlertid saa heldige at have et Finansudvalg til at overveje Sager af den Art, og jeg er overbevist om, at denne Sag ogsaa vil blive behandlet der. Jeg har allerede i min første Udtalelse udtalt mig derom, og jeg vil vistnok meget let kunne slutte mig til det Resultat, Udvalget kommer til med Hensyn til denne Sag. Hvad Andragendet om Huset angaar, sagde jeg, at det ikke var indgivet af C. Nielsen, men af A. Jensen, men jeg sagde tillige, at det vedkommer egentlig ikke Sagen, da der er to Husejere. Det er vistnok i begge Andragender sagt, at der var to om Stedet.

Jungersen: Det glæder mig, at den ærede Landbrugsminister, hvis han var